

ÖLÜMDEN SONRA

Novella

ALAN LEZAN

Prolog – Ölümünden Sonra

Kazanın olduğu akşam şehrin üzerinde sütlü bir gökyüzü vardı; sanki biri renkleri kısmıştı, kimse fazla yüksek yaşamaya cesaret etmesin diye. Narin araba sürüyordu, Devran yanında oturuyordu, arkada ise Elania ile Arda, sonradan kimse- nin hatırlayamayacağı önemsiz bir şey hakkında usulca tartışı- yordu. Her şeyin sıradan görüldüğü günlerden biriydi — ta ki sıradanlık bir anda yok olana kadar.

Yol, az önce yağan yağmurdan ıslaktı. Sokak lambaları asfalta altın yaralar gibi yansıyor- du. Narin direksiyonu sıkı tutuyordu; korkudan değil, alışkanlıktan. Devran bir inşaattan bahsediyordu, Arda telefonuna dokunuyordu, Elania ise camdan dışarı bakıyordu — sanki kimsenin göremediğı bir yere bakıyormuş gibi.

2

Sonra ışık geldi.

Karşı yönden gelen kör edici, beyaz bir çığlık. Aşırı hızlı, aşırı yakın bir araba. Bir kayma, bir çarpma, bu dünyaya ait olmayan bir ses. Bükülen metal. Paramparça olan cam. Susturulan sesler.

Bir anlığına her şey durdu.

Kurtarma ekipleri geldiğinde sessizlik sahnenin üzerine ağır bir palto gibi çökmüştü. Devran nefes alıyordu ama düzensizdi. Arda baygındı, küçük bedeni tuhaf bir şekilde bükülmüştü. Narin konuşmaya çalıştı, fakat sesi karanlığın içinde bir yerde kaybolmuştu.

Ve Elania... Elania orada yatıyordu, sanki uyuyormuş gibi. Sanki sadece kısa bir rüya görmek için gözlerini kapatmış gibi. Ama o rüya, kimsenin geri dönemediği türdendi.

Kazadan sonraki günlerde ev, zamanın akmadığı bir yere dö-nüştü. Narin sadece ağlamıyordu — parçalanıyordu. Her saat, her nefes içindeki bir çatlak gibiydi. Devran ayakta durmaya çalışıyordu, ama Narin’e baktığında elleri titriyordu. Arda ne-redeyse hiç konuşmuyordu; konuştuğunda ise sesi sanki suyun içinden geliyordu.

Dışarıdaki dünya devam ediyordu. İçeride ise zaman don-muştu.

Narin gecelerini yatak odasında geçiriyordu; karanlık onu lam-badan değil, içinden sarıyordu. Vücudu artık gözyaşı üreteme-yene kadar ağladı — sonra da ağlamaya devam etti, çünkü acı-nın sınırı yoktur.

3

Ve tam orada, yasın elle tutulacak kadar yoğun olduğu gece-lerden birinde, dünyanın bütün kurallarını bozan bir şey oldu.

Bir titreşim. Yumuşak bir parıltı. Kaloriferden gelmeyen bir sıcaklık nefesi.

Narin başını kaldırdı.

Karşısında Elania duruyordu. Ne insan olarak ne de bir ruh olarak. İkisinin arasında bir şey olarak — ışık ve hatıradan olu-şan bir hologram gibi, o kadar gerçek ki Narin nefesini tuttu.

“Anneciğim,” dedi Elania, hiç gitmemiş gibi gülümseyerek. “Bak, buradayım. Ben aslında ölmedim.”

Narin gözlerini kapadı, tekrar açtı — Elania hâlâ oradaydı.

“Dünyadaki kalışım minicik bir süreydi,” dedi kız. “Gerçek hayat ölümünden sonra başlar. Biz ölmeyiz. Dönüşürüz.”

O anda Narin’in dünyası yeniden şekillenmeye başladı. Mantıkla değil. Teselliyle değil. Hayat ile ölüm arasındaki sınırı yeniden çizen bir ışıık kız sayesinde.

Ve hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktı.

1 – Ertesi Gün

Kazadan sonraki sabah, aslında bir sabah değildi. Bir yarıktı. İki dünya arasındaki bir çatlak — Narin’in içine düşüp tutunacak hiçbir şey bulamadığı bir boşluk.

4

Hastanede gözlerini açtığıında her yer dezenfektan ve soğuk metal kokuyordu. Koridorda yankılanan ayak sesleri, pamukla sarılmış gibi boğuktu. Nerede olduğunu bilmiyordu; sadece bir şeyin eksik olduğunu biliyordu. Hayatı bir şeyin. Bir daha geri dönmeyecek bir şeyin.

Devran yanındaki yatakta yatıyordu; yüzü mavi ve mor gölgelerle kaplıydı. Zor nefes alıyordu — ama yaşıyordu. Arda iki oda ötede, ritmi bozulmuş bir hayatı tutmaya çalışan cihazlara bağlıydı.

Narin ayağa kalkmaya çalıştı, ama bedeni itaat etmiyordu. Yanından bir acı fırladı, ama o acı hiçbir şeydi — adını bilmediği, etten kemikten olmayan diğer acının yanında.

Bir doktor içeri girdi; çok şey görmüş, yumuşak gözlü bir kadın. Narin’in yatağına oturdu, derin bir nefes aldı ve Narin’in

hayatı boyunca unutmaya çalışsa da tekrar tekrar duyacağı o cümleyi söyledi:

“Kızınız kurtarılamadı.”

Narin ona baktı. Sözler açıktı, netti, anlaşılırdı — ama tamamen anlamsızdı. Duyuyordu, ama ona ulaşmıyordu. Taşa arpan yağmur damlaları gibi geri sekip düşüyordu.

“Hayır,” dedi Narin. Ne bir çığlık ne bir inleme. Havadan yoksun tek bir kelime. “Hayır.”

Doktor başını eğdi. Devran yatakta kıpırdadı, uyanmaya çalıştı ama bedeni çok zayıftı. Arda bir yerlerde yatıyordu, ablasının artık olmadığını bilmeden.

Narin gözlerini kapadı ve Elania’yı gördü. Ölü değil. Yaralı değil. Sadece gülümseyen — bir şey söylemeden önce hep yaptığı gibi. şimdi bir bıçak gibi olan o gülümseme.

Gün bir gölge gibi geçti. İnsanlar geldi, gitti, onunla konuştu, elini tuttu, cevaplayamayacağı sorular sordu. Adını duydu, “travma”, “çok”, “cenaze”, “resmî işlemler” gibi kelimeler duydu. Hepsı yabancı bir dil gibiydi.

Akşam eve getirildiğinde, ev artık evi değildi. Bir müzeydi. Her eşyanın taşınamayacak kadar ağır bir anı olduğu bir yer. Elania’nın ayakkaıları hâlâ koridorda duruyordu. Ceketi sandalyenin üzerinde asılıydı. Matematik ödevi yarım kalmış defteri masada açıktı — bir daha asla tamamlanmayacak bir problem.

Narin kanepeye oturdu ve duvara baktı. Devran yatak odasında uyuyordu; ilaçların ve yaraların yorgunluğuyla. Arda hâlâ hastanedeydi; olup biteni anlayıp anlamadığını Narin bilmiyordu.

Gece yavaşça evin içine süründü. Narin ağlamadı. Ağlayacak kadar dolu değildi. Gözyaşı güç isterdi — onun artık gücü yoktu.

Ancak saat gece yarısını vurduğunda, içinde bir şey kırıldı. Yarı hıçkırık, yarı nefes olan bir ses çıktı içinden — ve sonra gözyaşları geldi. Bir nehir gibi değil, bir fırtına gibi. Vücudu titreyene, elleri kasılana, nefes alamayacak hâle gelene kadar ağladı.

Sürünerek yatak odasına gitti, yatağa uzandı, battaniyeyi üzerine çekti — sanki dünyadan saklanabilirmiş gibi. Karanlık sıcağı, neredeyse teselli verici. Gözlerini kapadı ve bir daha uyanmamayı diledi.

6

Ve tam o anda — hiçbir şeyin onu bir daha dokunamayacağına inandığı o anda — oldu.

Bir titreşim. Bir ışık. Nefes gibi hareket eden yumuşak, nabız atan bir parıltı.

Narin gözlerini açtı.

Yatağın ucunda Elania duruyordu. Hastanedeki gibi değil. Hayattaki gibi değil. Işıktan bir varlık gibi — berrak ama dokunulamaz.

“Anneciğim,” dedi yumuşak bir sesle. “Buradayım.”

Narin bağırmadı. Kımıldamadı. Neredeyse nefes bile almadı.

Elania gülümsedi. “Ben aslında ölmedim.”

Etrafındaki ışık daha parlak, daha yumuşak, daha sıcak oldu. Narin onu teninde hissetti — kış güneşi gibi.

“Dünyadaki kalışım çok kısaydı,” dedi Elania. “Gerçek hayat ölümden sonra başlar.”

Narin gözlerini kapadı, tekrar açtı — Elania hâlâ oradaydı.

“Biz ölmeyiz,” dedi kız. “Biz dönüşürüz.”

Dünya nefesini tuttu.

2 – İlk Düzlem

7

Narin, Elania’nın etrafını bir örtü gibi saran ışığa bakakaldı. Bu, ekranlardan tanıdığımız soğuk, mekanik bir parıltı değildi. Sıcaktı. Canlıydı. Neredeyse nefes alıyordu. Sadece odayı aydınlatmıyor, Narin’in içinde çoktan kaybolduğunu sandığı bir yere dokunuyordu.

“Bu... olamaz,” diye fısıldadı Narin. Sesi kırıllandı, günlerdir konuşmamış gibi. “Sen... sen...”

“Buradayım,” dedi Elania. “Sadece... farklı.”

Narin doğrulmak istedi ama bedeni taş gibiydi. Battaniyeye tutundu, sanki imkânsızdan saklanabilirmiş gibi. Ama Elania yaklaştıkça, etrafındaki ışık daha belirgin, daha gerçek oluyordu.

“Anneciğim, beni dinle,” dedi. “Ben ölmedim. Dönüştüm.”

Narin başını salladı. “Sanrı görüyorum. Bu acı... bu gerçek değil.”

Elania gülümsedi. Narin’i sakinleştirmek istediğinde hep kullandığı o gülümseme. Eskiden küçük endişeleri silerdi — şimdi kırılmış bir dünyayı onarmaya çalışıyordu.

“Sana göstereceğim,” dedi.

Elania’nın etrafındaki ışık hareket etmeye başladı; içten parlayan su gibi dalgalandı. Odaya yayıldı, büyüdü — ve bir anda yatak odası artık yatak odası değildi.

Duvarlar yok oldu. Zemin, yumuşak, ışıltılı bir sise dönüştü. Narin artık acı hissetmiyordu. Ağırılık yoktu. Sadece hafif bir süzülme.

8

Önünde bir düzlem açıldı — gökyüzü olmayan bir gökyüzü gibi. Yerçekimsiz, karanlıksız, zamansız bir yer. Adını bilmediği renkler havada canlı iplikler gibi süzülüyordu. Sürekli şekil değiştiren formlar yanından akıp geçiyor, onu selamlıyordu sanki.

“Bu, ilk düzlem,” dedi Elania. “Varış Düzlemi.”

Narin konuşmak istedi ama sesi yoktu. Küçük hissediyordu — ama kaybolmuş değil. Ezilmiş değil — sadece hayranlık içinde.

Birden Elania’nın yanında iki figür belirdi. Onlar da ışıktandı, ama farklı — daha yaşlı, daha sakin, Narin’in yıllardır görmediği ama hemen tanıdığı bir sıcaklık taşıyorlardı.

“Narin,” dedi kadın. Sesi yaz akşamı kadar yumuşaktı. “Benim güzel kızım.”

Narin’in dizleri çözüldü. “Anne?”

Kadın başını salladı. Yanında duran adam uzun boyluydu; Narin’in çocukken çok sevdiği o gülümsemeyi taşıyordu.

“Biz gitmedik,” dedi adam. “Hiç gitmedik.”

Narin onlara uzandı ama elleri ışığın içinden kaydı. Boşluk gibi değildi — tenine dokunan sıcak bir rüzgâr gibiydi.

“Bu imkânsız,” diye fısıldadı. “Siz... siz...”

“Dönüştük,” dedi Elania. “Benim gibi.”

9

Narin gözlerini kapadı. Açtığında daha fazla figür vardı — yalnızca eski fotoğraflardan tanıdığı insanlar. Büyük büyükanne-ler, uzak teyzeler, adlarını zor hatırladığı akrabalar. Hepsi gülümsüyordu. Hepsi huzurluydu.

“Evrenin sonsuz düzlemi var,” dedi Elania. “Ve her düzlem kendi başına bir yaşam. Hepsini ziyaret edebiliriz. Her yerde olabiliriz. İstedığımız yerde kalabiliriz.”

Narin başını salladı. “Bu bir rüya. Bu... ben delirdim.”

“Hayır,” dedi Elania. “Sen üzgünsün. Ve yas, normalde kapalı olan kapıları açar.”

Narin’in dizleri iyice yumuşadı. Işıltılı sis, altında yumuşak bir yastık gibi şekillendi. Işık figürleri yaklaştı — korkutucu değil, hissedilmeyen ama var olan bir sarılma gibi.

“Peki... neden... neden bunu bana gösteriyorsun?” dedi Narin.

Elania yanına oturdu; ışığı yumuşakça nabız atıyordu.

“Artık ağlamaman için. Gitmediğimi bilmen için. Ve yaşamaya devam etmen için.”

Narin ona baktı. “Seninle gelmek istiyorum,” dedi. “Burada kalmak istiyorum.”

Elania başını salladı. “Hayır anneciğim. Bu yasaktır. Buna yaşam kırılması denir. Sınavı geçemezsin.”

Narin’in kalbi sıkıştı. “Sınav?”

“Dünyadaki yaşam,” dedi Elania. “Kısa. Zor. Ama önemli. Sadece doğal ölenler buraya gelir. Kendini alanlar kaybolur.” 10

Narin gözlerini kapadı. Bu kez gözyaşları farklıydı — sadece acı değil, bir tür kavrayış.

“Sensiz yapamam,” diye fısıldadı.

Elania ılık-elini Narin’in omzuna koydu. “Yapabilirsin. Ve yapacaksın.”

Düzlem solmaya başladı. Renkler geri çekildi. Figürler sabah sisinin içinde kaybolur gibi dağıldı.

“Her zaman buradayım,” dedi Elania. “Her zaman.”

Sonra her şey yok oldu.

Narin tekrar yatak odasındaydı; battaniyenin altında, yüzünde yaşlar, kalbi ağır — ama artık kırık değildi.

Delirdi mi bilmiyordu. Tek bildiği, acıdan daha büyük bir şey gördüğüydü.

Ölümden daha büyük bir şey.

3 – Hatıralar Düzlemi

Ertesi sabah Narin, tarif edemediği bir hisle uyandı. Ne huzurdu ne acı. İkisinin arasında bir süzülme — sanki gece onu tam anlayamadığı bir yere götürmüş gibi. Yatak odasındaki ışık solgundu, hava serindi, ama içinde bir sıcaklık vardı; Elania'nın bıraktığı ışıltının ince bir kalıntısı.

Yavaşça doğruldu. Gözleri ağlamaktan yanıyordu, bedeni 11
ağırdı, ama kalbi artık eskisi kadar boş değildi. Bir yanı gördüklerine inanmak istiyordu. Diğer yanı bunun imkânsız olduğunu fısıldıyordu.

Devran hâlâ uyuyordu; nefesi huzursuzdu, sanki görünmeyen bir şeyle savaşıyor gibi. Narin kalktı, sessizce odadan çıktı ve salona geçti. Sessizlik tanıdıktı — ama artık tehditkâr değildi. Bekledi. Neyi beklediğini bilmiyordu.

Saat dokuzu vurduğunda havada bir şey titreşti. Narin'in nefesini kesen, neredeyse fark edilmeyen bir kıpırtı — odanın içinden geçen ince bir esinti gibi.

Sonra Elania göründü.

Bu kez etrafındaki ışık daha yumuşaktı; neredeyse hatıralardan örölmüş bir tül gibi. Daha sakın görünüyordu, daha olgun — o hâlâ on altı yaşında olmasına rağmen. Narin’in kalbi hızlandı.

“Geri geldin,” diye fısıldadı.

Elania başını salladı. “Sana gösterecek bir şeyim var.”

Oda değişmeye başladı. Mobilyalar bulanıklaştı, duvarlar çözüldü ve bir anda Narin artık salonda değil hem tanıdık hem yabancı bir yerdeydi.

Bir tarlaydı. Rüzgârda parıldayan geniş, altın bir tarla. Üzerindeki gökyüzü berraktı — çocukluğundan hatırladığı o derin mavi. Narin yeri hemen tanıdı: Anne babasının evinin arkasındaki tarla. Küçük bir kızken oynadığı yer.

12

“Bu, Hatıralar Düzlemi,” dedi Elania. “Burada sevdiğin her şey yaşamaya devam eder.”

Narin etrafına baktı. Rüzgâr yaz kokuyordu. Saman kokuyordu. Çocukluk kokuyordu. Neredeyse unuttuğu bir hayatın kokusu.

Birden sesler duydu. Kahkaha. Adımlar.

Arkasını döndü — ve oradaydılar.

Anne babası. Bu kez ışık varlıkları olarak değil, tam hatırladığı gibi. Annesi yazları giydiği mavi elbiseyle. Babası hiç çıkarmadığı hasır şapkasıyla. İkisi de gülümsüyordu. İkisi de canlıydı. İkisi de o kadar yakındı ki Narin dokunabileceğini sandı.

“Anne... Baba...” diye fısıldadı.

Annesi el salladı. “Gel, Narin.”

Narin birkaç adım attı, ama onlara ulaşmadan durdu. Onu geri çeken şey korku değildi — bir fark ediyti.

“Bu gerçek değil,” dedi yavaşça.

“Gerçek,” dedi Elania. “Sadece... farklı.”

Narin anne babasına baktı. Mutlu görünüyorlardı. Özgürdüler. Ağrısızdılar. Zamansızdılar.

“Neden bunu bana gösteriyorsunuz?” diye sordu.

Babası yaklaştı; sesi eskisi gibi sıcaktı. “Hatıraların ölmediğini bil diye. Onlar yaşamaya devam eder. Senin henüz bilmediğin düzlemlerde.”

13

Narin’in gözleri doldu. “Sizi özlüyorum.”

“Biliyoruz,” dedi annesi. “Ama devam etmelisin. Hâlâ zamanın var. Hâlâ görevlerin var.”

Narin başını salladı. “Burada kalmak istiyorum.”

Elania yanına geldi. “Kalmazsın. Şimdi değil. Böyle değil.”

Narin ona baktı. “Neden?”

“Çünkü hâlâ yaşıyorsun,” dedi Elania. “Ve yaşamak, hatıraları yanında taşımak demektir — içlerinde yaşamak değil.”

Rüzgâr güçlendi. Tarla solmaya başladı. Anne babası son bir kez gülümsedi ve sabah ışığında dağılan toz gibi yok oldular.

Narin onlara uzandı, ama elleri havayı yarıp geçti. “Hayır... lütfen...”

“Gitmediler,” dedi Elania. “Sadece burada değiller.”

Gökyüzü yarıldı, tarla kayboldu ve Narin tekrar salondaydı — elleri titrek, kalbi ağır — ama bu kez acıdan değil, özleminden.

“Bu neden bu kadar gerçek hissettiriyor?” diye sordu.

“Çünkü gerçek,” dedi Elania. “Sadece senin dünyanda değil.”

Narin kanepeye oturdu. Ağladı — ama bu gözyaşları farklıydı. Sıcaktı. Yumuşaktı. Yıkıcı değildi.

Elania yanına oturdu; ışığı hafifçe nabız atıyordu.

14

“Daha çok düzlem göreceksin,” dedi. “Ama sadece hazır olduğunda.”

Narin ona baktı. “Hazır mıyım?”

Elania gülümsedi. “Henüz değil. Ama olacaksın.”

Sonra kayboldu.

4 – Olasılıklar Düzlemi

Hatıralar Düzlemi’yle karşılaştığı günün ertesi, Narin kendini uzun bir uykudan uyanmış ama hâlâ rüyanın içinde olup olmadığını bilmeyen biri gibi hissetti. Evde dolaştı, tanıdığı ama artık yabancı gelen eşyalara dokundu. Sandalyenin üzerinde hâlâ duran Elania’nın ceketi. Masada açık duran okul defteri. Kazanın olduğu sabah taktığı saç bandı.

Her şey hatıraydı. Her şey acıydı. Ama acı artık dipsiz değildi.

Narin kahve yaptı, içmek istemese bile. Pencereyi açtı, hava soğuk olsa bile. Mutfak masasına oturdu ve sokağa baktı — o kadar sıradandı ki canını acıttı.

Devran odaya sürünerek girdi; hâlâ solgundu, hâlâ yaralarının izini taşıyordu. Karşısına oturdu, tek kelime etmeden. Gözleri kızarmıştı ama kuruydu. İçinde yanarken dışarıdan ayakta durmaya çalışan bir adamdı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu sonunda.

Narin ona baktı. “Bilmiyorum.”

Devran başını salladı. “Ben de.”

15

Daha fazla konuşmak istediler ama kelimeler ağırdı. Böylece sessizce oturdular — birbirini seven ama böyle bir kayıptan sonra nasıl konuşulacağını bilmeyen iki insan.

Öğleden sonra Narin Arda’yı ziyaret etmek için hastaneye gitti. Arda yatakta uzanıyordu; solgundu ama uyanıktı. Gözleri birkaç günde yıllar görmüş gibi duruyordu.

“Anne,” diye fısıldadı.

Narin yanına oturdu. “Buradayım.”

Arda uzun uzun ona baktı. “Rüyamda Elania yanımdaydı.”

Narin’in nefesi kesildi. “Nasıl... yani ne demek istiyorsun?”

“Bana korkmamamı söyledi.” Yutkundu. “Üzgün değildi. Çok... parlaktı.”

Narin’in kalbi hızlandı. “Belki sadece bir rüyaydı.”

Arda başını salladı ama gözleri başka bir şey söylüyordu.

Narin eve döndüğünde gökyüzü kararmıştı. Yatak odasına gitti, yatağa oturdu ve bekledi. Elania’nın gelip gelmeyeceğini bilmiyordu — istemesi mi yoksa korkması mı gerektiğini de bilmiyordu.

Sonra hava titreşti.

Yumuşak bir ışık belirdi — önce küçük, sonra büyüyerek Elania’nın şekline dönüştü. Net, sıcak, tanıdık.

16

“Anneciğim,” dedi. “Bugün sana üçüncü düzlemi göstereceğim.”

Narin gözlerini kapadı. “Bilmiyorum... yapabilir miyim?”

“Yaparsın,” dedi Elania. “Sen zaten yapıyorsun.”

Oda değişmeye başladı. Işık parlaklaştı ama göz almıyordu. Güneşten gelmeyen bir gün doğumu gibiydi. Duvarlar çözüldü, zemin ışıkla dokunmuş bir halıya dönüştü.

Narin bir anda gelecekle rüyanın karışımı gibi görünen bir yerde duruyordu. Sürekli şekil değiştiren, havada süzülen formlar. Açılıp kapanan yollar. Hiçlişe açılan ama anlamla dolu kapılar.

“Bu, Olasılıklar Düzlemi,” dedi Elania. “Burada ne olabileceğini — ve hâlâ ne olabileceğini görürsün.”

Narin yavaşça döndü. Önünde bir görüntü belirdi: Elania, on sekiz yaşında, lise mezuniyetinde. Sonra bir başka görüntü: Yirmi beş yaşında üniversitede. Sonra bir tane daha: Otuz yaşında, kucağında bir bebekle.

Narin’in nefesi kesildi. “Bu... onun hayatı olurdu.”

“Belki,” dedi Elania. “Ama olasılıklar kesinlik değildir. Var olan ama her zaman yürünmeyen yollardır.”

Başka bir görüntü belirdi: Narin — gülüyordu. Çalışıyordu. Devran ve Arda’yla bir masada oturuyordu. Yıllar geçmişti; yaşlanmıştı ama mutluydu.

17

“Bu... benim,” diye fısıldadı.

“Olabilirsin,” dedi Elania. “Devam edersen.”

Narin’in dizleri yumuşadı. “Bilmiyorum... yapabilir miyim?”

“Yaparsın,” dedi Elania. “Çünkü yalnız değilsin.”

Görüntüler kayboldu. Oda önce aydınlandı, sonra karardı ve rüzgârda dağılan sis gibi yok oldu.

Narin tekrar yatak odasındaydı; Elania’nın ışığı hafifçe nabız atıyordu.

“Daha göreceğin çok düzlem var,” dedi Elania. “Ama hepsini şimdi görmem gerekmiyor.”

Narin yatağa oturdu. “Neden bunların hepsini bana gösteriyorsun?”

Elania gülümsedi. “Ölümün son olmadığını anlamın için. Ve hayatın sadece acı olmadığını.”

Narin gözlerini kapadı. Açtığında Elania yoktu.

Ama bir şey kalmıştı. Bir his. Hafif, narin bir umut kıvılcımı.

5 – Kararlar Düzlemi

Narin, gökyüzü aydınlık mı yoksa gri mi olacağına henüz karar vermeden uyandı. Yatakta uzandı ve derin uyuyan kocasının nefesini dinledi. Kazadan beri ilk kez, her sabah göğsüne çöken o ağırlığı hissetmedi. Acı hâlâ oradaydı — ama artık kalbinin tek sakini değildi.

18

Kalktı, banyoya gitti ve aynaya baktı. Yüzü solgundu, gözleri kızarmıştı, ama bir şey farklıydı. Bir kıvılcım. Açıklayamadığı, neredeyse görünmez bir ışık kırıntısı.

Mutfakta Devran’ın çoktan yaptığı kahvenin kokusu vardı. Devran masada oturuyordu; elleri fincanın etrafında, sanki ona tutunuyormuş gibi.

“Günaydın,” dedi yumuşak bir sesle.

Narin başını salladı. “Günaydın.”

Haftalardır ilk kez bu kelimeler ağzında yabancı durmuyordu. Devran bunu fark etti. Gözleri yumuşadı ama konuşmadı. Kelime artık kırılıyordu — ikisi de dikkatli kullanmaları gerektiğini biliyordu.

Kahvaltıdan sonra Narin hastaneye gitti. Arda yatakta oturuyordu; solgundu ama uyanıktı. Hemşirenin getirdiği küçük bir puzzle ile oynuyordu. Narin içeri girince başını kaldırdı.

“Anne,” dedi — sesi dün olduğundan biraz daha parlaktı.

Narin yanına oturdu. “Nasıl hissediyorsun?”

“Sanırım... daha iyi.” Duraksadı. “Yine Elania’yı gördüm rüyamda.”

Narin’in kalbi bir an durdu. “Ne söyledi?”

“Korkmamamı.” Yutkundu. “Üzgün değildi. Çok... aydınlıktı.”

Narin’in nefesi hızlandı. “Belki sadece bir rüyaydı.”

19

Arda başını salladı, ama gözleri başka bir şey söylüyordu.

Narin eve döndüğünde gökyüzü açıktı — bu günlerde nadir bir manzara. Yatak odasına gitti, yatağa oturdu ve bekledi. Elania’nın gelip gelmeyeceğini bilmiyordu — istemesi mi yoksa korkması mı gerektiğini de bilmiyordu.

Sonra hava titredi.

Yumuşak bir ışık belirdi — büyüdü, genişledi ve Elania karşısında durdu: net, sıcak, tanıdık.

“Anneciğim,” dedi. “Bugün sana dördüncü düzlemi göstereyim.”

Narin derin bir nefes aldı. “Hazır olduğumu sanmıyorum.”

“Hazırsın,” dedi Elania. “Çünkü bugün bir karar verdin.”

Narin kaşlarını çatı. “Ne kararı?”

“Kalktın,” dedi Elania. “Konuştun. Yaşadın.”

Oda değışmeye başladı. Işık parlaklaştı, duvarlar çözüldü ve Narin bir anda sonsuz bir koridorun içinde duruyordu. Kapılar yan yana dizilmişti — her biri farklı, her biri benzersiz. Bazıları ahşaptı, bazıları camdan, bazıları ışıktan, bazıları gölgelerden.

“Bu, Kararlar Düzlemi,” dedi Elania. “Her kapı, yürüyebileceğin bir yol.”

Narin koridorda yavaşça yürüdü. Bir kapının ardında kendisini gördü — günlerce, yıllarca ağlayan hâlini. Başka bir kapıda işini bırakmış, yasın içinde kaybolmuş hâlini. Üçüncü bir kapıda Devran’ı kaybettiğini — konuşamadıkları için birbirlerinden uzaklaştıklarını.

Narin durdu. “Bunlar... benim olasılıklarım mı?”

“Elbette,” dedi Elania. “Bazıları acıya çıkar. Bazıları iyileşmeye. Bazıları yeni yaralara. Bazıları yeni şanslara.”

Narin başka bir kapıyı açtı. Orada kendisini gördü — gülüyordu. Yüksek sesle değil, ama gerçek bir gülüşle. Arda okula dönmüştü. Devran onu sarılıyordu. Narin bir masada oturmuş, bir şeyler yazıyordu — sanki yeni bir başlangıç.

“Bu... ben olabilirim,” diye fısıldadı.

“Elbette,” dedi Elania. “Karar verirsen.”

Narin kapıyı kapattı. “Korkuyorum.”

“Bu normal,” dedi Elania. “Korku engel değildir. Yoldaş olur.”

Narin koridora baktı. “Hangi kapıyı seçmeliyim?”

Elania gülümsedi. “Söyleyemem. Kararlar yaşayanlara aittir.”

Narin’in kalbi hızlandı. “Ya yanlış karar verirsem?”

“O zaman yeniden karar verirsin,” dedi Elania. “Hayat tek bir yol değildir. Bir yollar ağıdır.”

Koridor solmaya başladı. Kapılar dağıldı, ışık yumuşadı ve Narin tekrar yatak odasıındaydı.

21

Elania yaklaştı. “Bugün bir kapı açtın — fark etmeden.”

Narin ona baktı. “Hangisini?”

“Hayata geri dönüş kapısını.”

Narin gözlerini kapadı. Açtığıında Elania yoktu.

Ama karar kalmıştı. Devam edecekti. Acı yok olduğu için değil — artık onun son olmadığını anladığı için.

6 – Şifa Düzlemi

Narin pencerede duruyor, akşam ışığına gömülmüş sokağa bakıyordu. Evler sessizdi, neredeyse mahcup — sanki onun hayatına fazla yaklaşmak istemiyorlarmış gibi. Günlerdir ilk kez,

dünyanın ona karşı olmadığını hissetti. Dünya sadece vardı — ve Narin de öyle. Güçlü değil, iyileşmiş değil, ama... var.

Devran salonda oturmuş, aslında anlamadığı bir şeyi okuyordu. Arda yeniden evdeydi; hâlâ zayıf, ama Narin ona çay getirdiğinde gülümsüyordu. Ev artık eskisi kadar karanlık değildi. Hâlâ acıyla doluydu, ama acı artık her şeyi boğmuyordu.

Narin yatak odasına gitti, yatağa oturdu ve derin bir nefes aldı. Elania'nın geleceğini biliyordu. Bunu açıklayamazdı — bu, mantıktan değil, yeni ve narin bir bağdan doğan bir histi.

Ve sonra ışık belirdi.

Bu kez daha yumuşaktı — Narin'in etrafına dolanan sıcak bir sis gibi. Elania ışığın içinden çıktı; yüzü sakindi, gözleri sıcaklıkla doluydu.

22

“Anneciğim,” dedi. “Bugün sana beşinci düzlemi göstereceğim.”

Narin haftalardır ilk kez gülümsedi. Küçük bir gülümsemeydi, zor fark edilir — ama gerçektir. “Sanırım... hazırım.”

Elania başını salladı. “Hazırsın.”

Oda değişmeye başladı. Işık parlaklaştı ama göz almıyordu. Güneşten gelmeyen bir gün doğumu gibiydi. Duvarlar çözüldü, zemin yumuşak, ısıltılı bir ışık halısına dönüştü.

Narin bir anda bir bahçede duruyordu — ama dünyadaki bahçelerden değildi. Bitkiler adını bilmediği renklerle parlıyordu. Gökyüzü ipek kadar yumuşaktı. Hava hem tanıdık hem yabancı bir şey kokuyordu.

“Bu, Şifa Düzlemi,” dedi Elania. “Dünyada yaralanan her şey burada iyileşir.”

Narin bahçede yavaşça yürüdü. Her adım hafıftı — sanki zemin onu taşıyordu. Bir bitkiye dokundu; ısı değil, içine doğru yayılan yumuşak, sakinleştirici bir sıcaklık hissetti.

“Bu ne?” diye fısıldadı.

“Şifa,” dedi Elania. “Bedenin değil. Kalbin şifası.”

Narin gözlerini kapadı. İçinde bir şeyin çözüldüğünü hissetti — kazadan beri büyüyen bir düğüm. Her gün taşıdığı bir ağırlık. Tamamen yok olmadı, ama hafifledi.

Birden sesler duydu. Rüzgâr gibi hafif, yumuşak sesler. Arkasını döndü — ve insanları gördü. Işıktan değil, hatıradan değil, 23 ikisi arasında bir şeyden yapılmış insanlar. Tanımıyordu, ama yine de onu selamlıyorlardı.

“Kim bunlar?” diye sordu.

“İyileşen insanlar,” dedi Elania. “Sınavlarını geçenler. Devam etmeyi öğrenenler.”

Narin onları izledi. Dünyevi anlamda mutlu değillerdi — ama daha derin, daha sessiz bir huzur taşıyorlardı.

“Burada kalabilir miyim?” dedi Narin.

Elania başını salladı. “Şimdi değil. Böyle değil.”

Narin’in kalbi sıkıştı. “Geri dönmek istemiyorum.”

“Biliyorum,” dedi Elania. “Ama şifa kaçmak değildir. Şifa, geri dönüp yaşamaya devam etmektir.”

Narin parlayan bir taşın üzerine oturdu; taş sıcak ve rahatlatıcıydı.

“Korkuyorum,” dedi.

“Bu normal,” dedi Elania. “Korku, şifanın bir parçasıdır. Nerede büyümen gerektiğini gösterir.”

Narin ona baktı. “Bir gün yeniden mutlu olacak mıyım?”

Elania gülümsedi. “Evet. Eskisi gibi değil. Farklı. Ama evet.”

Bahçe solmaya başladı. Renkler geri çekildi, gökyüzü karardı ve Narin yeniden yatak odasındaydı.

24

Elania yaklaştı. “Bugün biraz iyileştin. Küçük bir parça. Ama yeter.”

Narin’in yüzünden bir damla süzüldü — ama bu acının değil, hafifliğin gözyaşıydı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Elania gülümsedi. “Henüz bitmedi.”

Sonra kayboldu.

Narin yalnız kaldı — ama bu kez kaybolmuş değildi. Daha hafifti. Tam iyileşmiş değil, ama iyileşiyordu.

7 – Gerçek Düzlemi

Narin, çoktan soğumuş bir fincan çayı elleriyle kavrayarak sandonda oturuyordu. Gün sakın geçmişti — neredeyse fazla sakın. Devran çalışmıştı, Arda uyumuştı ve Narin haftalar sonra ilk kez dünyanın sadece acıdan ibaret olmadığını hissetmişti. Kırılgan bir hâldi bu, cam kadar narin — ama oradaydı.

Gece çöktüğünde Narin yatak odasına gitti. Yatağa oturdu, gözlerini kapadı ve bekledi. Umutsuzluktan değil, yeni bir sessiz beklentiden. Elania’nın geleceğini biliyordu. Ve bir sonraki düzlemin kolay olmayacağını da.

Işık sessizce belirdi.

25

Hafif bir titreşim, sıcak bir esinti, kalp atışı gibi ritmik bir parıltı. Elania ışığın içinden çıktı; yüzü ciddiydi, gözleri okyanus kadar derin.

“Anneciğim,” dedi. “Bugün sana altıncı düzlemi göstereceğim.”

Narin’in nefesi kesildi. “Hangi düzlem bu?”

“Gerçek Düzlemi.”

Oda değişmeye başladı. Işık keskinleşti, berraklaştı, neredeyse delici bir hâl aldı. Duvarlar çözüldü, zemin yok oldu ve Narin bir anda sonsuz bir aynalar odasında duruyordu. Her yerde ışık, gölge, hareket yansıyor. Girilecek bir yer değildi — katlanılacak bir yerdi.

“Bu ne?” diye fısıldadı Narin.

“Gerçek,” dedi Elania. “Dünyanın gerçeği değil. Evrenin gerçeği.”

Narin etrafına baktı. Aynalarda görüntüler belirdi — hatıra değil, içgörü gibi. İyi yaşamış, sevmiş, affetmiş insanların dönüşümünü gördü. Sonra karanlığa çözülenleri, kara deliklere düşenleri, kendini kaybedenleri.

“Neden... neden bazıları yok oluyor?” diye sordu.

Elania yanına geldi. “Çünkü kendilerini yok ettiler. Çünkü başkalarına zarar verdiler. Çünkü sınavlarını geçemediler.”

Bir görüntü belirdi: Hayatı boyunca yalan söylemiş bir adam. Açılan bir karanlık yarığa düşüyordu. Sonra bir kadın: Hayatı boyunca yardım etmiş. Işığa dönüşüyor, milyonlarca renge ayrılıyordu. 26

“Peki ya kendini alanlar?” dedi Narin kısık sesle.

“Yaşam kırılması zordur,” dedi Elania. “Geçiş engeller. Ama kimse cezalandırılmaz. Kendini alan ruhlar başka düzlemlere götürülür, orada iyileşirler. Birçoğu dünyaya geri döner — gerektiği kadar çok kez — ta ki doğal bir ölümle ayrılana kadar. Ancak o zaman düzlemlere girebilirler.”

Narin bir aynaya baktı — ve kendisini gördü. Şimdiki hâli değil, olabileceği hâli: daha yaşlı, daha sakin, acıdan değil, deneyimden doğan bir gülümsemeyle.

“Bu... ben miyim?” diye fısıldadı.

“Elbette,” dedi Elania. “Gerçeği kabul edersen.”

Narin ona döndü. “Benim gerçeğim ne?”

Elania ışık-elini Narin’in omzuna koydu. “Suçlu olmadığın. Başarısız olmadığın. Kaybolmadığın. Ve hâlâ bir görevin olduğu.”

Narin kalbinin açıldığını hissetti — küçük bir aralık, ama gerçek.

“Ne görevi?” diye sordu.

“Yaşamak,” dedi Elania. “Sevmek. İyileşmek. Ve Arda ile babasına hayatın devam ettiğini göstermek.”

Narin gözlerini kapadı. Açtığında ayna odası yok olmuştu. 27
Yine yatak odasıındaydı; karanlık onu bir battaniye gibi sarıyordu.

Elania karşısında duruyordu; ışığı yumuşakça nabız atıyordu.

“Gerçek ağırdır,” dedi. “Ama özgürleştirir.”

Narin başını salladı. “Anlıyorum.”

Elania gülümsedi. “Henüz bitmedi.”

Sonra kayboldu.

Narin yalnız kaldı — ama bu kez sarsılmış değildi. Açık hissediyordu. Tam iyileşmiş değil, ama bilen biri gibi.

8 – Bağ Düzlemi

Narin akşam saatlerinde salonda oturuyordu; Devran sessizce bilgisayarda yazıyor, Arda kanepede uyuyordu. Ev sakindi — ama artık boğucu değildi. Sessizlik, sonunda özgürce alınabilen bir nefes gibiydi. Narin, içinde bir şeyin değiştiiğini hissediyordu — yavaş, dikkatli, ama fark edilir bir değişim.

Gece derinleştince yatak odasına gitti. Yatağa oturdu, gözlerini kapadı ve bekledi. Umutsuzluktan değil — güvenden. Elania'nın geleceğini biliyordu. Kesinlikle biliyordu.

Ve sonra ışık belirdi.

Bu kez farklıydı — sadece sıcak değil, canlıydı. Narin'in nefesiyle eşzamanlı atan bir kalp gibi nabız atıyordu. Elania ışığın içinden çıktı; yüzü yumuşaktı, gözleri sevgiyle doluydu.

“Anneciğim,” dedi. “Bugün sana yedinci düzlemi göstereceğim.”

Narin gülümsedi. Küçük, sessiz bir gülümsemeydi — ama gerçektir. “Hazırım.”

Oda değişmeye başladı. Işık parlaklaştı, duvarlar çözüldü ve Narin bir anda gökyüzü olmayan bir gökyüzünde duruyordu. Bir ışık ağının içinde — birbirine bağlanan, ayrılan, yeniden birleşen ışık iplikleri.

Sonsuz bir ağ — yaşayan varlıklar gibi hareket eden ışık çizgileri.

“Bu ne?” diye fısıldadı Narin.

“Bağ Düzlemi,” dedi Elania. “Burada tüm ruhların nasıl birbirine bağlı olduğunu görürsün.”

Narin yavaşça yürüdü. Her ışık ipliği ona dokunduğunda titreşiyordu. Bazıları parlaktı, bazıları soluktu, bazıları güçlü bir ritimle atıyor, bazıları sakince duruyordu.

“Her iplik bir yaşamdır,” dedi Elania. “Her ruh bu ağın bir parçasıdır. Kimse yalnız değildir. Kimse ayrılmış değildir.”

Narin bir ipliğin diğerlerinden daha parlak olduğunu gördü. Sıcak, güçlü, tanıdık bir nabızla atıyordu.

“Bu ne?” diye sordu.

29

“Bu sensin,” dedi Elania.

Narin elini uzattı. İplik onu selamlar gibi titreşti. Yanında daha parlak, daha genç, enerji dolu bir iplik vardı.

“Bu Arda,” dedi Elania.

Narin biraz daha ilerledi. Derin, sakın, sağlam bir iplik gördü. “Devran.”

Sonra diğerlerinden daha parlak bir iplik gördü. Renkleri adlandıramadığı bir ışıkla atıyordu — canlı, sıcak, sevgi dolu.

“Bu benim,” dedi Elania.

Narin ipliğe dokundu. Titreşim tüm bedenine yayıldı. Sanki Elania onu kollarıyla değil, ışığıyla sarıyordu.

“Biz bağılıyız,” dedi Elania. “Her zaman. Ben dünyada olmasam bile.”

Narin etrafına baktı. Her yerde iplikler — milyonlarca, milyarlarca, sonsuz. Bazıları parlak, bazıları karanlık, bazıları neredeyse görünmez.

“Neden bazıları bu kadar zayıf?” diye sordu.

“Kendilerini kaybettikleri için,” dedi Elania. “Başkasına zarar verdikleri için. Bağlarını kopardıkları için.”

Narin neredeyse siyah bir iplik gördü; zar zor titreşiyordu.

“Onlara ne oluyor?”

“Yok olurlar,” dedi Elania. “Çözülürler. Karanlığa giderler.” 30

Narin’in kalbi sızladı. “Kurtarılabilirler mi?”

Elania başını hafifçe salladı. “Bazıları hayır. Ama çoğu yeniden bağ kurabilir — pişman olurlarsa, öğrenirlerse, severlerse.”

Narin zayıf bir ipliğin yavaşça parladığını gördü. “Şu... güçleniyor.”

“Evet,” dedi Elania. “Çünkü biri onu düşünüyor. Çünkü biri onu affediyor.”

Narin gözlerini kapadı. “Bu... çok güzel.”

“Bu gerçek,” dedi Elania. “Kimse yalnız değildir. Kimse unutulmaz. Her ruh bir diğerine dokunur.”

Narin gözlerini açtı. Düzlem solmaya başladı. İplikler dağıldı, ışık yumuşadı ve Narin yeniden yatak odasındaydı.

Elania yaklaştı. “Yalnız değilsin anneciğim. Hiç olmadın.”

Narin’in yüzünden bir damla süzüldü — ama bu acının değil, sıcaklığın gözyaşıydı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Elania gülümsedi. “Henüz bitmedi.”

Sonra kayboldu.

Narin yalnız kaldı — ama bu kez yalnız hissetmedi. Bağlı hissediyordu. Sadece Elania’ya değil. Her şeye.

31

9 – Zaman Düzlemi

Narin akşam saatlerinde salonda oturuyor, Devran’ın lambayı açışını izliyordu. Sıcak ışık odayı doldurdu ve Narin kazadan beri ilk kez bu ışığın karanlıkla savaşmadığını, onu nazikçe okşadığını hissetti. Arda kanepede uyuyordu; nefesi sakindi, yüzü gevşemişti. Yine bir çocuk gibiydi — çok erken, çok fazla şey görmüş biri gibi değil.

Narin ayağa kalktı, yatak odasına gitti ve yatağa oturdu. Artık umutsuzluktan beklemiyordu — sessiz bir kesinlikten bekliyordu. Elania gelecekti. Ve ona, acıdan da büyük, şifadan da büyük, şimdiye dek gördüğü her şeyden büyük bir şey gösterecekti.

Işık sessizce belirdi.

Hafif bir titreşim, bir nabız, odanın içinden geçen sıcak bir esinti gibi. Elania ışığın içinden çıktı; yüzü sakindi, gözleri sonsuz bir gökyüzü kadar derindi.

“Anneciğim,” dedi. “Bugün sana sekizinci düzlemi göstereceğim.”

Narin derin bir nefes aldı. “Hangi düzlem bu?”

“Zaman Düzlemi.”

Oda değişmeye başladı. Işık kristal gibi keskinleşti, berraklaştı. Duvarlar çözüldü, zemin yok oldu ve Narin bir anda sonsuz bir ışık akışının içinde duruyordu. Çizgiler, spiraller, daireler — her şey hareket ediyor, akıyor, sürekli değişiyordu.

“Bu ne?” diye fısıldadı Narin.

32

“Zaman,” dedi Elania. “Dünyanın zamanı değil. Evrenin zamanı.”

Narin etrafına baktı. Önünde bir görüntü belirdi — küçük bir kız olarak, anne babasının bahçesinde oynarken. Sonra bir başka görüntü — genç bir kadın olarak, Devran’ı ilk kez gördüğü an. Sonra bir görüntü daha — Arda’yı kucığında tutarken, yeni doğmuş, küçük ve sıcacık.

“Bu benim geçmişim,” dedi Narin.

“Evet,” dedi Elania. “Ama geçmiş bitmiş değildir.”

Narin kaşlarını çattı. “Nasıl yani?”

Elania yaklaştı. “Zaman tek yönde akan bir nehir değildir. Zaman bir çemberdir. Bir ağdır. Bir mekndır. Her şey aynı anda vardır.”

Narin başka bir görüntü gördü — yaşlanmış hâlini. Saçları gri, yüzünde sakin bir gülümseme. Bir masada oturmuş, bir şey yazıyordu — belki bir kitap, belki anılar.

“Bu... benim geleceğim mi?”

“Bir ihtimal,” dedi Elania. “Zaman sabit değildir. Hareket eder. Değişir. Kararlarına göre şekillenir.”

Narin başka bir görüntü gördü — kaybolmuş hâlini. Umutsuz, ilerleyemeyen, çöken hâlini.

“Bu da ben olabilirim,” diye fısıldadı.

33

“Elbette,” dedi Elania. “Zaman sana yolları gösterir. Ama hangisini yürüyeceğine sen karar verirsin.”

Sonra Narin’in nefesini kesen bir görüntü belirdi: Elania — ama yaşlı. On altı değil. Bir hologram değil. Otuz, belki kırk yaşlarında bir kadın — sıcak, sakin bir gülümsemeyle.

“Bu... sensin,” diye fısıldadı Narin.

Elania gülümsedi. “Bu, olabileceğim bir ihtimaldi. Yrnmemiş bir yol.”

Narin’in kalbi sıkıştı. “Seni... büyürken grebilirdim. Yaşarken... grebilirdim.”

“Belki,” dedi Elania. “Ama zaman kayıp değildir. Zaman dönüşümdür. Ben gitmedim. Sadece değiştim.”

Narin başka bir görüntü gördü — yıllar sonra, Devran ve Arda’yla bir masada oturuyordu. Yaşlanmıştı ama mutluydu. Gürültülü bir mutluluk değil — sessiz, derin, olgun bir mutluluk.

“Bu... benim geleceğim olabilir,” dedi Narin.

“Elbette,” dedi Elania. “Devam edersen.”

Narin gözlerini kapadı. Açtığında ışık akışı yok olmuştu. Yine yatak odasındaydı; karanlık onu bir palto gibi sarıyordu.

Elania karşısında duruyordu; ışığı yumuşakça nabız atıyordu.

34

“Zaman düşmanın değil,” dedi. “Zaman yol arkadaşın.”

Narin başını salladı. “Anlıyorum.”

Elania gülümsedi. “Henüz bitmedi.”

Sonra kayboldu.

Narin yalnız kaldı — ama bu kez zaman onu korkutmuyordu. Onu taşıyordu. Sadece geçmiş değil. Sadece gelecek değil. İkisinin arasındaki her şey.

10 – Uyum Düzlemi

Ertesi gün sessizdi. Bunaltıcı değil, boş değil — sadece sessiz. Narin erken kalktı, kahve yaptı, pencereleri açtı ve taze sabah havasının eve dolmasına izin verdi. Devran masada

oturuyordu; ona baktı, haftalardır ilk kez Narin'in gerçekten geri döndüğünü fark etmiş gibi. Arda, hastaneden getirdiği küçük tahta arabayla sessizce oynuyordu.

Mükemmel bir sabah değildi. Ama bir sabahtı.

Narin, içinde bir şeyin değiştiğini hissediyordu. Elania'nın ona gösterdiği gerçek ağırdı, ama içindeki uzun zamandır kapalı duran bir alanı açmıştı — acıyla umudun yan yana durabildiği bir alan.

Akşam olduğunda Narin yatak odasına gitti. Yatağa oturdu, gözlerini kapadı ve bekledi. Artık özlemden değil — güvenden. Zamanı geldiğinde Elania'nın geleceğini biliyordu.

Işık yumuşakça belirdi.

35

Ne parlaktı ne nabız gibi atıyordu — kalpten çıkan bir ışık gibi yumuşak ve sıcaktı. Elania ışığın içinden çıktı; yüzü sakindi, gözleri barışla doluydu.

“Anneciğim,” dedi. “Bugün sana dokuzuncu düzlemi göstereceğim.”

Narin gülümsedi. “Hangi düzlem bu?”

“Uyum Düzlemi.”

Oda değişmeye başladı. Işık altın bir renge büründü, gün batımı gibi sıcaklaştı. Duvarlar çözüldü ve Narin bir anda ışık denizine benzeyen bir yerde duruyordu. Renk dalgaları yavaşça hareket ediyor, acele etmeden, zorlamadan akıyordu. Her dalga farklıydı — bazısı karanlık, bazısı aydınlık, bazısı sessiz, bazısı güçlü.

“Bu ne?” diye fısıldadı Narin.

“Uyum,” dedi Elania. “Acı ile sevginin birlikte var olduğu yer.”

Narin ışık denizinde yavaşça yürüdü. Her dalga ona farklı dokunuyordu. Karanlık bir dalga elini okşadı — acı hissetti, ama yıkıcı değildi. Ardından aydınlık bir dalga geldi — sıcak, yumuşak bir sevgi hissetti. Sonra ikisi aynı anda geldi ve Narin hayatında ilk kez bir şey hissetti: **denge**.

“Anlamıyorum,” dedi yavaşça.

Elania yanına geldi. “Dünyada acı ile sevginin zıt olduğu sanılır. Sanki birini hissederken diğersini hissedemezmişsin gibi. Ama bu doğru değil. Onlar aynı gücün iki parçası.”

36

Narin bir dalga gördü — karanlık başlayıp aydınlık biten bir dalga.

“Bu... benim hayatım.”

“Evet,” dedi Elania. “Sevdin. Kaybettin. Ve yeniden seveceksin. Eskisi gibi değil. Farklı. Ama seveceksin.”

Narin’in gözleri doldu. “Acının hiç geçmeyeceğinden korkuyorum.”

“Geçmeyecek,” dedi Elania. “Ama değişecek. Sessizleşecek. Yumuşayacak. Ve sevginin bir parçası olacak.”

Narin bir dalga gördü — yarısı karanlık, yarısı aydınlık — birlikte hareket ediyor, birbirleriyle savaşmıyordu.

“İşte bu uyum,” dedi Elania. “Acı artık yıkmıyorsa ve sevgi artık kaçmıyorsa.”

Narin ışıklı bir yüzeye oturdu; sıcak kum gibi hissediliyordu.

“Acıyı yenmem gerektiğini sanıyordum.”

“Hayır,” dedi Elania. “Onu kabul etmelisin. O senin bir parçan. Benim bir parçam. Bizim bir parçamız.”

Narin gözlerini kapadı. Dalgaları hissetti — acı, sevgi, kayıp, umut — hepsi aynı anda, hepsi dengede.

“Bir... huzur hissediyorum,” diye fısıldadı.

“İşte bu uyum,” dedi Elania. “Acının bitişi değil. Mücadelenin 37
bitişi.”

Altın oda solmaya başladı. Dalgalar geri çekildi, ışık yumuşadı ve Narin yeniden yatak odasındaydı.

Elania yaklaştı. “Güçlendin.”

Narin başını salladı. “Hissediyorum.”

Elania gülümsedi. “Henüz bitmedi.”

Sonra kayboldu.

Narin yalnız kaldı — ama bu kez parçalanmış hissetmiyordu. Bütün hissediyordu. Tam iyileşmiş değil, ama dengede.

11 – Kader Düzlemi

Sabah sessiz başladı, ama boş değildi. Narin erken kalktı, kahve yaptı ve fincandan yükselen buharı izledi. Küçük, sıradan bir andı — ama farklı hissediliyordu. İçinde bir şeyin sağlamlaştığını hissediyordu; artık kırılğan olmayan, sessiz bir çekirdek.

Devran mutfağa geldi; hâlâ yorgundu, ama bakışında artık sadece acı yoktu. Arda masada oturmuş, birçok renge ayrılan bir ışık huzmesini andıran bir şey çiziyordu. Narin onu izledi ve göğsünde sıcak bir çekilme hissetti — acı değil, sevginin devam ettiğini hatırlatan bir his.

Akşam olduğunda ev sakinleşti. Narin yatak odasına gitti, yatağa oturdu, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Elania'nın geleceğini biliyordu. Ve bir sonraki düzlemin kolay olmayacağını — ama gerekli olduğunu.

Işık belirdi.

Bu kez daha berraktı, daha güçlüydü, neredeyse görkemli. Odayı dolduruyordu ama onu boğmuyordu. Elania ışığın içinden çıktı; yüzü ciddiydi, gözleri yıldızlı bir gökyüzü kadar derin.

“Anneciğim,” dedi. “Bugün sana onuncu düzlemi göstereceğim.”

Narin'in kalbi hızlandı. “Hangi düzlem bu?”

“Kader Düzlemi.”

Oda değişmeye başladı. Işık genişledi, ufuk gibi açıldı, son-
suza uzanıyormuş gibi. Duvarlar çözüldü ve Narin bir anda
dev, ışıklı bir çemberin içinde duruyordu. Ortada bir ışık çe-
kirdeği vardı — sıcak, güçlü, canlı.

“Bu ne?” diye fısıldadı Narin.

“Görevinin kaynağı,” dedi Elania. “Her ruhun kaderini gör-
düğü yer.”

Narin ışık çekirdeğine doğru yürüdü. Yaklaştıkça bir şey his-
setti — acı değil, korku değil, içinden yükselen derin, sakın bir
güç.

“Neden buradayım?” diye sordu.

Elania yanına geldi. “Yaşamaya neden devam etmen gerekti-
ęini bilmen için.”

39

Narin ona baktı. “Arda ve Devran için... diye düşünmüştüm.”

“Elbette,” dedi Elania. “Ama sadece onlar için değil.”

Işık çekirdeği değişmeye başladı. İçinde görüntüler belirdi —
hatıra gibi değil, vizyon gibi. Narin kendisini gördü: üzgün in-
sanlarla konuşurken, bir şey kaybetmiş olanlara yardım eder-
ken, yazarken, anlatırken, teselli verirken.

“Bu... ben miyim?” diye fısıldadı.

“Olabilirsin,” dedi Elania. “Bu senin kaderin.”

Narin’in nefesi kesildi. “Anlamıyorum.”

Elania ışık-elini Narin'in omzuna koydu. "Seni kıran bir şey yaşadın. Ama yeniden toparlanmaya başladın. Ve kırılıp iyileşen insanlar özel bir güç taşır."

Narin ışık çekirdeğine baktı. Görüntüler netleşti. Kendini gördü — başkalarına gördüklerini anlatırken. Düzlemleri değil, hologramları değil — gerçeği: Acının son olmadığı, sevginin devam ettiği, iyileşmenin mümkün olduğu gerçeğini.

"Ben... başkalarına yardım mı edeceğim?" dedi.

"Evet," dedi Elania. "Öğrendiklerini aktaracaksın. Bir peygamber olarak değil. Bir şifacı olarak değil. Bir insan olarak."

Narin gözlerini kapadı. Yüzünden bir damla süzüldü — ama bu bir acı damlası değildi. Bir kavrayış damlasıydı.

40

"Hayatımın bittiğini sanmıştım," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Elania. "Yeni başlıyor. Farklı. Ama yeni."

Narin gözlerini açtı. Işık çekirdeği daha güçlü parladı — sanki onu selamlıyordu.

"Peki ya sen?" dedi yumuşak bir sesle. "Senin kaderin ne?"

Elania gülümsedi. "Benim kaderim seni sevmektir. Ve sana devam etmen gerektiğini göstermek."

Narin'in kalbi açıldı — geniş, sıcak, berrak.

"Korkuyorum," dedi.

"Bu iyi," dedi Elania. "Korku yaşadığını gösterir."

Işık çemberi solmaya başladı. Renkler geri çekildi, çekirdek küçüldü ve Narin yeniden yatak odasıındaydı.

Elania yaklaştı. “Artık neden yaşamam gerektiğini biliyorsun.”

Narin başını salladı. “Evet.”

“Az kaldı,” dedi Elania. “Bir düzlem daha.”

Sonra kayboldu.

Narin yalnız kaldı — ama bu kez sadece güçlü hissetmiyordu. Yol gösterilmiş hissediyordu. Dışarıdan değil — içeriden.

12 – Dönüş Düzlemi

Narin bunu bütün gün hissetmişti: Havada ince bir gerilim, göğsünde hafif bir çekilme — sanki içindeki bir ses, yolculuğun yakında sona ereceğini söylüyordu. Yas yolculuğu değil; o onu daha uzun süre takip edecekti. Ama Elania’nın gösterdiği düzlemlerden oluşan yolculuk... onun sonuna yaklaşıyordu.

Devran bilgisayarda çalışıyordu; daha önceki günlere göre daha sakindi. Arda halının üzerinde oturmuş, hastaneden getirdiği küçük tahta parçalarla bir model ev yapıyordu. Narin onu izledi ve uzun zamandır hissetmediği bir sıcaklık duydu. Bu yüksek bir mutluluk değildi; sessiz, derin, olgun bir mutluluktu.

Gece olduğunda Narin yatak odasına gitti. Yatağa oturdu, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Elania’nın geleceğini biliyordu. Ve bunun son düzlem olacağını da.

Işık belirdi.

Bu kez farklıydı — ne parlaktı ne nabız gibi atıyordu ne görkemliydi. Yumuşaktı. Nazikti. Neredeyse bir veda gibi. Elania ışığın içinden çıktı; yüzü sakindi, gözleri yaz akşamı kadar sıcak.

“Anneciğim,” dedi. “Bugün sana son düzlemi göstereceğim.”

Narin’in kalbi sıkıştı. “Hangi düzlem bu?”

“Dönüş Düzlemi.”

Oda değişmeye başladı. Işık genişledi, yavaşça kapanan bir ufuk gibi açıldı. Duvarlar çözüldü ve Narin bir anda daha önce gördüğü tüm düzlemlerin karışımı gibi bir yerde duruyordu: ışık iplikleri, altın dalgalar, ışıldayan bahçeler, ayna odaları, zaman akışları. 42

Hepsi oradaydı. Hepsi birbirine bağlıydı. Hepsi birdi.

“Dönüş ne demek?” diye fısıldadı Narin.

Elania yanına geldi. “Geri dönmek demek. Acıya değil. Karanlığa değil. Hayata.”

Narin etrafa baktı. “Neden... kendimi üzgün hissediyorum?”

“Elveda’lar üzücüdür,” dedi Elania. “Doğru olsalar bile.”

Narin gözlerini kapadı. “Gitmeni istemiyorum.”

Elania gülümsedi. “Gitmiyorum. Sadece değişiyorum. Tıpkı senin gibi.”

Oda hareket etmeye başladı. Işık iplikleri geri çekildi, altın dalgalar hafifledi, bahçeler soldu, zaman akışları inceldi. Her şey yavaşça kayboldu — bitmekte olan bir rüya gibi.

“Ölümden sonra ne olduğunu gördün,” dedi Elania. “Gitmediğimi gördün. Yalnız olmadığını gördün. Artık biliyorsun: Evrenin sonsuz düzlemleri var. ‘Ölüm’den sonraki yaşam devam eder — ve hiç bitmez.”

Narin başını salladı; gözlerinden yaşlar akıyordu. “Çok şey öğrendim.”

“Evet,” dedi Elania. “Ve şimdi bunları yaşamalısın.”

Narin ona baktı. “Seni... tekrar göreceğim mi?”

Elania ışık-elini Narin’in kalbine koydu. “Her zaman. Şimdiki gibi değil. Bir hologram olarak değil. Ama içinde. Işığında. Sevginin içinde.”

Narin hıçkırdı. “Yeniden düşmekten korkuyorum.”

“O zaman yeniden kalkarsın,” dedi Elania. “Hayat budur.”

Oda solmaya başladı. Işık küçüldü, yumuşadı, inceldi. Elania bir adım geri çekildi.

“Anneciğim,” dedi. “Seninle gurur duyuyorum.”

Narin’in kalbi kırıldı — ama eskisi gibi değil. Kapanarak değil. Açılarak. Genişleyerek.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Elania gülümsedi. “Ben de seni seviyorum.”

Sonra kayboldu.

Işık çözüldü. Düzlemler yok oldu. Oda yeniden yatak odası oldu.

Narin yatakta oturuyordu — yalnız, ama artık kaybolmuş değil. Derin bir nefes aldı. Ve kazadan beri ilk kez kendini hazır hissetti.

Hazır... geri dönmeye. Hazır... devam etmeye. Hazır... yaşamaya.

Epilog – Ölümünden Sonra

44

Son düzlemin ertesi sabahı berraktı. Sessiz, aydınlık bir sabah — insanın hayatında nadiren karşılaştığı türden. Narin pencerede durdu ve güneşin yavaşça çatıların üzerinden yükselişini izledi. Işık yumuşaktı, dostçaydı ve kazadan beri ilk kez, bu ışığın yalnızca günü değil — onu da aydınlattığını hissetti.

Devran mutfağa geldi; hâlâ yorgundu, ama bakışında artık sadece acı yoktu. Narin’e baktı — ve o bakışta yeni bir şey vardı: Güven. Umut. Yavaşça yeniden buluşan iki insanın sessizliği.

“Farklı görünüyorsun,” dedi alçak bir sesle.

Narin gülümsedi. Küçük, sakın bir gülümsemeydi — ama gerçektir. “Kendimi farklı hissediyorum.”

Arda elinde küçük ahşap evle yanlarına geldi. “Anne, bak. Bittirdim.”

Narin diz çöktü ve küçük modeli inceledi. Eğriydi, kusurluydu — ama sevgi doluydu. “Harika olmuş.”

Arda gururla parladı. “Bunu Elania için yaptım.”

Narin’in kalbi ısındı — acıyla değil, sıcaklıkla. “O çok se-verdi.”

Gün sakın geçti. Narin alışverişe gitti, haftalardır görmediği bir komşusuyla konuştu ve uzun zamandır ilk kez kendini bir gölge gibi hissetmedi. Sanki geri dönmüştü — eski hayatına değil, yeni bir hayata.

Akşam olduğunda mutfak masasına oturdu, boş bir defter aldı ve açtı. Sayfalar beyazdı, sessizdi, bekliyordu. Narin kalemi eline aldı ve göğsünde hafif bir çekilme hissetti — tanıdığı bir his.

45

Elania.

Bir ışık varlığı olarak değil. Bir hologram olarak değil. Sıcaklık olarak. Hatıra olarak. Kendi parçası olarak.

Narin ilk cümleyi yazdı:

“Bazen insan, hayatını kaybettiğini sandığında yaşam yeni başlar.”

Durdu. Nefes aldı. Ve yazmaya devam etti.

Acıyı yazdı, sevgiyi, kaybı. Gördüğü düzlemleri yazdı — birer vizyon olarak değil, birer kavrayış olarak. Gerçeği yazdı, uyumu, kaderi. Ve dönüşü.

Yazdı, çünkü hikâyesinin başkalarına yardım edeceğini biliyordu. Kaybolmuş insanlara. Ölümün son olduğunu sananlara. Sevginin devam ettiğini bilmeyenlere.

Bitirdiğinde defteri kapadı ve elini üzerine koydu. Kapalı pencereye rağmen hafif bir rüzgâr odanın içinden geçti. Narin gü-lümsedi.

“Teşekkür ederim, Elania,” diye fısıldadı.

Kızının artık görünmeyeceğini biliyordu. Ne ışıık olarak, ne bir hologram olarak. Ama aynı zamanda biliyordu ki Elania oradaydı — her kararında, her hatırasında, her nefesinde.

Narin ayağa kalktı, salona gitti ve Devran ile Arda’nın yanına oturdu. Elini Devran’ın koluna koydu; Devran da kendi elini onun üzerine koydu. Arda onlara yaslandı.

46

Aile eskisi gibi değildi. Ama oradaydı. Bağlıydı. Dengede.

Ve Narin biliyordu ki hayat devam ediyordu — ölüme rağmen değil, ölümden sonra.